

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ζ΄, 11-16)
7 Όκτωβρίου 2018

Μέσα στὰ πολλὰ θαυμαστὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, κορυφαῖα θέση κατέχουν οἱ ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν, ὅπως ἡ περίπτωση τοῦ νίοῦ τῆς χήρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, τοῦ φίλου Του Λαζάρου, τῶν νεκρῶν οἱ ὄποιοι «ἡγέρθησαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς» καὶ τέλος ἡ ἴδια Του ἡ ἔγερση.

Εἶναι πράγματι σημαντικὲς αύτὲς οἱ ἀναστάσεις, ἐπειδὴ ἐκφράζουν τὴν ἔξουσία τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Αὐτὸς ἄλλωστε ἔχει στὰ χέρια Του τὴ ζωὴ μας καὶ τὴν ἔξουσία νὰ τὴν διαχειρίζεται.

Μιλώντας γιὰ τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου, ἔτσι καθὼς τὸ ἀντικρύζουμε στὸν νίο τῆς χήρας στὴν πόλη Ναΐν, κατανοοῦμε πὼς πρόκειται γιὰ ἔνα μεγάλο μυστήριο. Ό θάνατος εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριο, ποὺ μᾶς φοβίζει καὶ ὅταν τὸ σκεπτόμαστε, μᾶς παγώνει, μᾶς ἀπελπίζει καὶ νεκρώνει τὴν ὕπαρξή μας.

Καὶ παρ’ ὅτι καθημερινὰ ἐπαναλαμβάνουμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», ἐν τούτοις μοιάζουμε μ’ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἐλπίζουν πιὰ σὲ τίποτε. Ποὺ νομίζουν πὼς ὅλα τελειώνουν ἐδῶ καὶ δὲν περιμένουν τίποτε μετά. Γι’ αὐτὸ οὐποφέρουν, χάνουν τὴ λογικὴ τους καὶ πολλὲς φορὲς στρέφονται κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς τὴν αἰτία τῆς συμφορᾶς τους. Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ὅμως τελικὰ βεβαιώνει πὼς οἱ ἀνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὴν πίστη τοῦ Εὐαγγελίου ἔστω κι ἂν ὄνομάζονται χριστιανοὶ ἡ κι ἂν ισχυρίζονται οἱ ἴδιοι πὼς πιστεύουν.

Μὲ τὸ θάνατο βέβαια εἶναι ἀνθρώπινο καὶ φυσικό νὰ λυπηθοῦμε καὶ νὰ κλάψουμε, μὰ στοὺς πιστοὺς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυριαρχήσει ὁ πόνος καὶ νὰ παραμείνει ἡ λύπη, ἐπειδὴ οἱ νεκροί μᾶς φεύγουν μὲν ἀπὸ κοντά μας, ἀλλὰ δὲν χάνονται. Αὐτοὶ προπορεύονται καὶ ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε γιὰ νὰ τοὺς ξανασυναντήσουμε.

Ο Χριστὸς μὲ τὶς ἀναστάσεις αύτὲς, καὶ κυρίως μὲ τὴ δική Του ἔγερση, φανερώνει πὼς δὲν ὑπάρχουν νεκροί. Γι’ αυτὸ κάθε φορὰ ποὺ μιλάει γιὰ θάνατο, μιλάει γιὰ ὑπνο καὶ βεβαιώνει πὼς ὅσοι φεύγουν ἀπ’ αὐτὴ τὴ ζωὴ, δὲν πεθαίνουν, ἀλλὰ κοιμοῦνται.

Όλα αύτὰ τὰ ύπερλογα γεγονότα, δύσκολα τὰ ἀκούει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ ἀκόμη πιὸ δύσκολα τὰ πιστεύει.

Μὰ ἔδω μιλάει ὁ Ἱδιος ὁ Θεός κι ἐμεῖς ὁφείλουμε νὰ ἀκοῦμε, νὰ δεχόμαστε καὶ νὰ ἔμπιστεύομαστε. Ὡς χριστιανοὶ ἔχουμε ύποχρέωση νὰ πιστεύουμε ὅτι ἡ Ἔκκλησία διδάσκει χωρὶς νὰ κάνουμε ἐπιλογὲς κατὰ τὴν κρίση μας. Ἡ Ἔκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς πίστεως ποὺ κατέχει καὶ διαφυλάσσει ὀλόκληρη τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια.

Ο θάνατος λοιπόν, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιὰ μετάβαση πρὸς τὴν ζωή, γι' αὐτὸ ἀπὸ φαινομενικὸ τέλος μεταβάλλεται σὲ τελείωση ποὺ σημαίνει ὀλοκλήρωση, ἀπὸ σιωπὴ γίνεται ζωή, ἀπὸ νέκρωση γίνεται ἀνάσταση.

Ἄγαπητοὶ μου ἀδελφοί,
δὲν γίνεται στ' ἀλήθεια νὰ περνᾶ ἀνώδυνα ἀπὸ τὴν ζωή μας ὁ θάνατος, ἀλλὰ ἂς πάψουμε νὰ πορεύομαστε μετὰ τὴν παρέμβασή του «ῶσπερ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Αὐτὴ ἡ πίστη μας θά καθορίσει καὶ τὴν ἰσορροπία μας σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ τὸ κέρδος στὴν αἰώνιότητα.

Στὴν προσπάθεια αὐτῆς τῆς στάσης μᾶς ἐνισχύει ἡ Ἔκκλησία, διότι εἶναι ἡ παρηγοριὰ καὶ τὸ ἀκλόνητο στήριγμά μας· θερμαίνει μὲ τὴν ζεστασιά της τὴν πονεμένη μας καρδιά, φωτίζει καὶ καθαρίζει τὸ νοῦ. Μέσα στὸ φωτισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ στὴ θερμότητα τῆς καρδιᾶς γεννιέται ἡ πίστη καὶ ἡ βεβαιότητα ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ θάνατος, παρὰ μόνο ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, ὁ Χριστός.

[dkpdf-button]